

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Ιδευτής + Ν. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ
Ιδιοκτήτης — κληρονόμος
Ν. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΣ
Εκδότης:
ΝΙΚ. Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΤΛΟΣ
ΔΙΕΤΟΤΗΝΗΣ
ΘΕΟΧ. Κ. ΣΙΩΖΟΣ
ΙΔΡΤΟΗ ΤΩ 1930

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ
25
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1977
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 148
ΤΙΜΗ ΦΤΛΛΟΤ ΔΡΑΧ. 3.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ Δρ. 22-337

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κασσανδρείας κ.κ. ΣΥΝΕΣΙΟΥ

«Οι έτέχθη ύμιν σήμερον Σωτήρ», ήταν τὸ μέγα καὶ οὐρανοσαλμέο μήνυμα ποὺ ἀπηνύθυνεν ὁ θεῖος ἀγγελιοφόρος πρὸς τοὺς βοσκοὺς τῆς Βηθλεέμ. Καὶ τὸ μήνυμα τοῦτο ποιεῖ δὲν παλιώ εἰ. Μένει πάντοτε νέο, πάντοτε ἐπίκαιρο, πάντοτε σημερινό. Δισβούνοντοι καὶ καρδοί. Άλλαζει φυσιογνωμία ὁ πολιτισμός. Η πρόσδος τῶν θεικῶν ἐπιστημῶν ἐπιφέρει οἰκικὲς μεταρρυθμίσεις, ἀέσεις καὶ ἀλλαγές. Τὰ ἀνθρώπινα δύματα προβλήματα κατὰ βάθυς παρατείνονται. Γι' αὐτὸς καὶ τὸ μήνυμα τοῦ θεοταλμένου ἀγγελιοφόρου τῆς Βηθλεέμ παραμένει ἐπίκαιρο καὶ γίνεται παγκόσμιο, οίκουμενικὸ στὸς διαστάσεις του. Καὶ τὴν χρονιὰ τοῦτη, δπως κάθε χρονιά, δὲ ἔλθη εἰ, τὴν ἐπικαινότητα τὸ μήνυμα «έτέλη ύμιν σήμερον Σωτήρ». Ενθεοὶ καὶ ἄνθροι τοῦ τόπου μας δὲν θὰ περάσουν ἀδάπτοις τὴν κοσμοτορικὴν ἐπέτειο. Ολοὶ δὲν ἑποτάσσουν. Οἱ ἄνθεοι βέβαια δὲν ἑρτάσουν μὲρεθεγίδην, μὲ γλεντοκόπια, μὲ κραιπάλες, μὲ πολλὴν ἀμαρτίαν, εἰς ἀμαρτωλὰ κέντρα τὴν γέννηση τοῦ Σωτῆρος ἐκ τῆς ἀμαρτίας. Σχῆμα ἀντιφατικόν. Εἶναι μία πραγματικότης δύμως. Τὸ βρίσκουν σὰν εὐκαιρία ψυχαγωγία; ἐκεῖνο, ποὺ προσκυλεῖ εἰς ἐπίγνωσιν, εἰς αὐτοκριτικήν, εἰς κάθαρσιν, εἰς διόρθωσιν, εἰς ἔξαιρωπισμὸν πρὸς τὰ καὶ ἀγγελοποίησιν υπερεργα. Άλλαζεις μὴ τὸν γίνεται λόγος γιὰ κάτι τέτοια. Άλλοιως δέλουν ἐκεῖνοι τὸν Σωτῆρα. Τὸν δέλουν σωτῆρα ἀπὸ τὴν ἀρρώστια. Άλλα τέτοιοι σωτῆρες εἶναι ἄλλοι πειδὸι ἀποτελεσματικοί. Εἶναι οἱ ιατροὶ καὶ τὰ ράρματα. Τὸν δέλουν σωτῆρα ἀπὸ τὴν λύτη καὶ τὸν πλήξη. Άλλαζεις δέλους σωτῆρας γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸς. Τὸν δέλουν τοὺς τραγουδιστάς, τοὺς πνειματώδεις κωμικούς. Τὸν δέλουν σωτῆρα ἀπὸ τὴν φτώχεια. Μὰ ἔδω δὲν τὰ πολυταφέρονται.

θεικώτερα καὶ μποροῦν νὰ φυιάσουν ἐπιγείους καὶ χειροπιαστοὺς παραδείσους, γεμάτους χυμό, ζωή, δράση, χορταστικότητα σωματοψυχική. Τὸν δέλουν σωτῆρα ἀπὸ τὴν ἀγνοία καὶ τὴν ἀμάθεια. Μὰ ἔχουν ἄλλους πειδοφοὺς καὶ προσγειωμένους. Αὐτοὶ ἄνοιξαν τὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ καταλαβαίνουν τὰ περισσότερα κοσμικὰ μυστήρια. Ξεπερσσόμενος λοιπὸν Σωτῆρας ὁ Χριστός. Τὸν ἐօρταζον βέβαια τὰ γενέθλια. Άλλα ἐπειδὴ τὸ γράφει τὸ ἡμερολόγιο καὶ εἶναι ἀργία. Καὶ ὑπερέα δὲν ἑορτάζονται Σωτῆρας ὁ Χριστός. Τοῦ ἐορτάζονται τὸν σκέπτονται. Άλλα ἀπλῶς βρίσκουν εύκαιρια νὰ τὸ διασκεδάζουν. Πικρὴ ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, γιὰ τὴν πλειονότητα τοῦ χριστιανικοῦ λεγομένου κόπιου. «Οποιος δύμως γνωρίζει τὴν ιστορία, δὲν παραξενεύεται οὐτε καὶ ἀπογοητεύεται. Μήπως ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Μαριάμ κοὶ τὸν Ἰωσήφ περιμένει κανεὶς τὴν γέννηση τοῦ Σωτῆρος κατὰ τὴν μνημειώδη ἔκτοτε ἐκείνη νύτια; Καὶ δύμως ἐγεννήθη. Μήπως ἐκτὸς ὀλίγων ἐπίστενε κανεὶς ἀπὸ τὸ ἀνώνυμο πλῆθος, ὅτι ὁ Γαλιλαῖος, ποὺ περιώδευε καὶ ἐλήσυττε καὶ σκορποῦσε ἔργα εὺσπλαγχνίας ὑὰ ἡταν ὁ Σωτὴρ τοῦ ὄσμου; Καὶ δύμως ἔγινε Σωτῆρ. Γιὰ τὶν βεβαίωσι τῆς ἰδιότητος αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ ἐν χοησιμείου τόσον οἱ ἐποχὲς καὶ οἱ μᾶζες, δοσο χοησιμεύουν οἱ ἀτομικὲς μαρτυρίες καὶ δικηρύξεις. Εἶναι οἱ μαρτυρίες τῶν ἔξευτελομένων δούλων τῆς ἐποχῆς, πὲν ὃν ὀνόιτι τοῦ πῆραν θάρρος καὶ ἔγιναν πος καὶ ύπεργαμμὸς ἀνθρώπων, ὥστε νὰ τοὺς θαυμάζουν καὶ αὐτοὶ οἱ κυρίαρχοι καὶ αὐθέντες ταν. Εἶναι οἱ μαρτυρίες τῶν τελωνῶν καὶ ἐκφύλων, ποὺ χάροις εἰς τὴν ἀφοσίωσίν τους πρὸς Σωτῆρας καὶ αὐτοὶ ἔπιγειοι ἀννεῖοι. Εἶναι οἱ γλεντοκόποι, οἱ ἄσωτοι, οἱ λάτρεις τοῦ βάκχου καὶ

τῆς ἀγοραίας Ἀφροδίτης, οἱ μέδυσοι καὶ οἱ σαρκομαρνεῖς, ποὺ λόγω τῆς πίστεως εἰς Ἑκεῖνον ἔγιναν ἔγκρατεῖς καὶ σώφρονες. Εἶναι οἱ Χριστιανοὶ πολεμισταί, οἱ ὅποιοι χάρις στὴν ἐπιρροὴ τοῦ Χριστοῦ ἔγιναν οἰκτίρμονες καὶ εὔπλαγκοι ἀπέναντι τῶν νικημένων, τῶν πληγωμένων καὶ αἰχμαλώτων. Εἶναι οἱ ἀμέτρητες φάλαγγες τῶν ἀγίων, ποὺ χάρις στὸ δόσιμο τῆς ψυχῆς των πρὸς Σωτῆρας ἔγιναν περίλαμποι χαρακτῆρες ἀνθρώπων. Εἶναι οἱ μάρτυρες ποὺ χάρις στὴν ἀκολούθηση τοῦ Χριστοῦ προτίμησαν καὶ τὸν χειρότερον ἀκόμη τρόπον θανατώσεως, ἀρκεῖ μέχρι τέλους νὰ γλυκαίνονται ἡ καρδιά των ἀπὸ τὴν περουσία του. Καὶ στοὺς καιρούς μας εἶναι ἑκεῖνοι, ποὺ χάρις στὸν δεσμὸ μὲ τὸν Χριστὸ γνωρίζουν τὸν σκοπὸ τους, τὴν μοίρα τους, τὸν σωτό δόδιο. Κάνουν τὸ δόδιον καὶ πρέπον καὶ εἶναι κάτοχοι μιᾶς ἐσωτερικῆς χαρᾶς, ποὺ τοὺς γλυκαίνει τοὺς πόνους, τὶς ἀσθενειες, τὰ πένθη, τὶς ἀπελπισίες, τὶς πικρίες, τὰ δράματα καὶ τὶς τραγωδίες. Καὶ τὸν δεσμὸ αὐτὸν κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς τὸν σπάσῃ. Οὐτε καὶ αὐτὴ ἡ ἀμαρτία. Καὶ ἀν ύποκύπτουν εἰς οὐ ήν κάποιες—κάποιες δὲν τὴν ἀφίνουν νὰ χροίση καὶ νὰ τοὺς ἔχειριστανίσῃ. Μένουν Χριστιανοί. Καὶ τελικά, τὴν νικούν. Παρὸ πάντα χριστιανισμὸ ἀποχρωματισμὸ δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπως, ποὺ νὰ μὴ προτιμᾷ νὰ τὸν ἀγαποῦν, νὰ τὸν προσέχουν. Δὲν ὑπάρχει λαός, ποὺ νὰ μὴ θέλῃ εἰδηνικοὺς κυβερνήτας. Δὲν ὑπάρχει ύφισταμενος, ποὺ νὰ μὴ θέλῃ εὐγενεῖς προϊσταμένων. Δὲν ὑπάρχει προϊστάμενος, ποὺ νὰ μὴ θέλῃ προδύμους καὶ φιλοτίμους ύψισταμένους. Μὰ τοῦτο γίνεται μόνον ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὸν Χριστὸ Σωτῆρα τους. Τὰ ἄλλα εἶναι ωραῖα λόγια. Ίδού λοιπὸν ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ὁ αἰώνιος Σωτῆρος.

Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ

Ο ΑΦΕΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΩΛΑΙΑΣ

ἀκριβῶς κάνει. «Ἄς μας τὸ ἔξηγήσουν οἱ Δαλαΐλαμες τῆς Παιδείας».

Καὶ ημεῖς ἐτολμήσαμε νὰ ἐκφράσωμε τὶς ἀνησυχίες καὶ νὰ προβλέψωμε τὸν ἀκτανάχετο κατήφορο, στὸν διοίο θὰ παρέσυρε τὴν φοιτητικὴ νεολαία μια θλιβερὰ καὶ παρηκμασμένη ψευδοκολοτούρα τῆς 'Αριστερᾶς' καὶ ἐκαλέσαμε τὴν εθελοτελούσα Πολιτεία νὰ ἀναβλέψῃ. Ίδού τι ἔγραψαμε στὶς 13 'Απριλίου 1975 σὲ σχόλιο μας ὑπὸ τὸν τίτλο «ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ».

«...Τὸ φοιτητικό κίνημα εἰσέβαλε καὶ στὴν Χώρα μας. Τὸ ίδιο, δπως καὶ στὴν Δύσιν. 'Οργισμένο, ἀναρχικό, κατευθυνόμενο. Κατεβαίνει πανεπιστημιακούς δασκάλους, ἀπὸ τὴν ξέρα, ἀπαγυρεύει στοὺς οἱ φοινας φοιτητές νὰ ὑποθηκοῦν σὲ ἔξετάσεις διὰ νὰ γίνουν ἐπιστημονες καὶ νὰ φανοῦν χρήσιμοι στὴν κοινωνία, σαρκάζει ἀναισχύνεις μὲ τὶς Παραδόσεις, ὑπονομεύει διάλογος τοὺς θεοφόρους, σταριστὰ τὶς συγκοινωνίες καὶ κατατακαιπώρει τὸν Λαό, ἀρνεῖται ἐλευθερίες στοὺς ἄλλους, ποδοπατεῖ τοὺς οὐρανούς. Δὲν διστάζει καὶ αὐτὲς τὶς ἔθνικὲς ἐργατές τὶς βεβηλώσεις 'Ανατριχιαστικό!

Δὲν διστάζει καὶ στὰ ιερά καὶ στὶς νὰ ἀσχημονήσῃ. Διὰ τὴν ἐνόχλησην κάποιου μαλλιάρη χαλᾶ τὸν κόσμο. Καταπίνει δύμας τὴν γλώσσα διὰ τὴν κακοποίησιν κάποιου διοτυμοκιδού.

Καὶ μόνο μαθήματα μὴ τοῦ λέτε. Δι' ἐπιστήμης μὴ τοῦ κάνετε λόγο. Διὰ τὸν Εβρο μὴ τοῦ μιλάτε. «Εχει κορδίδα διὰ νὰ φράσουν τὸν δρόμο τῶν βαθύτερων ἐκεῖ. Οικογενειάρχες καὶ πατερόδες καὶ μεσήλικες διὰ τὴν φωτιά καὶ τὴν λάβα τοῦ πολέμου. Αὕτοι ἔχουν προορισμό. Πολιτικούς, ἀπολαύσεις, κατεδαφισμό. Στὴν υγεία τῶν κορδιδών.

Άυτὸν τὸ Ιταμό καὶ διὰ σχυντο κίνημα ἔξαπλωνται καὶ στὴν Χώρα μας. Μὲ τὴν περιέργο ἀνοχὴ καὶ τὴν ἀφελή ἀδράνεια τῆς Πολιτείας γιγαντώνται. Οἱ ζῶντες θλιβεροί ἀναστατώσουν τὴν ζωή ενὸς λαοῦ. Εἴναι οἱ ἀλάχιστοι αὐτοὶ ἀλλὰ ώργανωμένοι καὶ κατευθυνόμενοι. Καὶ διαβρώνουν κάθε ἀξια καὶ ἔξουδετερώνουν κάθε στασιν.»

Ποὺ εἶναι η Πολιτεία; Τὶ πράττει ὑπὲρ τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν οὐρανού φοιτητικῶν δυνάμεων; Λιστὶ τὶς ἔγριες ἐνκριτικές στὴν ἀνελέτη δεύθεσιν τῶν ἀλαχιστῶν δρυνητῶν; Διατὶ ἐπιτρέπει τὴν μονοπάλησην τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος ἀπὸ τοὺς οὐρανομετάτας; Διατὶ δέν ἀποκαθιστᾷ τὴν πανεπιστημιακὴν ἀξιοπρέπεια; Διατὶ δέν προστατεύει τὶς ἐλευθερίες τοῦ ἀληθηνού Αασθ, ἀπὸ τὸ δργισμένο πεζοδρόμο;

Δὲν οκέπται μήπως αὐτῷ εἶναι ἀργός; Ο ΣΙΩΧΑΣΤΗΣ, Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα

Οι Ερυθρόφρουροι τεθ 'Εμβρ Χότζο, συνέχισαν ἀπό τότε, τριάντα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν βασινισμένη Βρετανία 'Ηπειρο δπου δ τελευταίος ἀληθηνούς στενός στού τὸ πέλμα τοῦ ινδαλματός τους.

Αν αὐτὴ η κατάν

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΤΟ ΠΑΔΙ ΣΑΣ

Δρος Ἰωάννου Γ. Χασάπη παιδοψυχιάτρου,
Καθηγητού τοῦ Μαρασλείου Δ.Δ.Ε.

Η μέθηση αποτελεῖ ένα πρωτορχικά φαινόμενο καὶ μιᾶς δύο τις σπουδαιότερος λειτουργίες τοῦ άνθρωπου. Καὶ διαδροματίζει ρόλο σ' διες εἰς μορφές τῆς άνθρωπινης συμπεριφορᾶς. Οι συνήθειες μας, οι στάσεις ἐπέναντι στὰ διάφορα πρόβληματα τῆς ζωῆς, οἱ ἀρχές μας, τὰ ίδανικά μας, οι γιώσεις μας καὶ η πολιτιστική μας στάθμη, δημοκριτούνται μὲ τὴν μεσολάθρη τῆς μάθησης.

Σιήν εύρυτερή της ἔνια σιαλοτὸν ἡ μάθηση δὲν περιορίζεται μανάχα στὴν πόκτηση γνώσεων διὰ μέσου τῶν συμβολικῶν μας λειτουργιῶν, ἀλλὰ λαβαίνει χάρα καὶ σὲ πολὺ ἀπίστερα ἐπίπεδα.

Απλές μορφές μάθησης συνινούται καὶ στὰ ζῶα, πρόγραμμα μᾶς ἐπιτρέπει νὰ μελετήσουμε τὴν λειτουργία στὴν ίδιη στὰ ζῶα καὶ ήτανά βγάλισμα συμπεράσματα πάνω σιεὶς νόμους πού τούς γίνουν.

Στοδὸς ἀνθρώπους ἡ μάθηση περιέδει ἀπὸ διάφορα στάδια, ὀνάλογα μὲ τὴν ήλικια καὶ τὶς ίδιαιτερες λειτουργίες τοῦ ἀτέμου καὶ προγματοποιεῖται σὲ διάφορα ἐπίπεδα. Ο ἀνθρώπος ἀρχίζει νὰ μαθαίνει μὲ τρόπους ὀνάλογους πὲ ἑκείνους ποὺ συναντοῦμε στὰ ὄντες ζῶα στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ὕταρκῆς του καὶ φθάνει μέχρι στὸ ἐπίπεδο τῆς συμβολικῆς μάθησης ποὺ ἀποκλειστικὸ προνόμιο τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὴν συμβολικὴ μάθηση, δηλοδὴ κατανοῶντας προφορικὸ λόγο ἥ μελετῶντας, δ ἀνθρωπος, ποὺ εἶναι σὲ θέση νὰ ἀφομοίωσει νέες ἐμπειρίες μὲ τὸν πολύπλοκο ὀπότε τρόπο, εἶναι ίκανὸς νὰ μάθει μέσα σὲ ἐλάχιστο χρόνο πράγματα ποὺ μὲ δηλούστερες μεθόδους θὰ τὰ μάθαινε σὲ πολλὰ χρόνια.

Στὸ εὔρο πεδίο τῆς μάθησης ὑπάρχουν μεγάλες ατομικές διαφορές ποὺ μποροῦν νὰ τοποθετηθοῦν διαφορές σὲ μιὰ συνεχῆ κλίμακα. Στὸ ἔνα ἄκρο τῆς καλλικαρίας αὐτῆς τοποθετοῦνται παιδιά ποὺ ἡ μάθηση τους δὲν ἐπερνά τὰ ἐπίπεδα τῆς μάθησης στὸ ζῶο. Στὸ ἄλλο ἄκρο τοποθετοῦνται παιδιά ποὺ σὲ ἐλάχιστο χρόνο μποροῦν νὰ ἀφομοίωσουν καὶ νὰ ἀξιοποιήσουν τεράστιες ποσότητες ἐμπειρίων καὶ γνώσεων. Οἱ κυριότερες διφορές στὴ μάθηση τῶν παι-

